

Pfliegel Dóra

Tindertojás

Pfliegel Dóra

Tindertojás

ATHENAEUM

Copyright © Pfliegel Dóra, 2019
Minden jog fenntartva.

Dramaturgiai tanácsadó: Domonyi Rita

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado

ISBN 978 963 293 908 7

Felelős kiadó: az Athenaeum Kiadó ügyvezetője
Felelős szerkesztő: Szabó Tibor Benjámin
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítóterv: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 137. esztendejében, 2019-ben.
A Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató
www.gyomaikner.hu

K. I.-nak (majdnem) mindent megbocsájtvá

I. rész

Nem tudom, mikor szólalt meg bennem először a másik énem. Ahogy azt sem tudom, hogy már a születésemtől fogva bennem volt, csak csendben várt az alkalmas pillanatra, vagy évek alatt formálódott és próbált utat törni egy-egy fontosabb eseménynél, mint például amikor anya lettem. Abban biztos vagyok, hogy már egészen kicsi koromban nagyobb barátom volt a csend, mint a nyüzsgés és az emberek. Most, harmincöt évesen, visszagondolva eddigi életemre és bizalmat szavazva magamnak, azt sem zárhatom ki, hogy én magam építettem fel ezt a másik ént, és hívtam segítségül.

Van egy pillanat, ami olyan élesen él bennem, hogy ha felidézem, érzem a tűző nap sugarát a verandánkon. Most ott vagyok, jó húsz évvel ezelőtt. Nézem, ahogy anyám megritkult, vérvörösre festett, rövid haja közt megvilágítja a feje búbját a késő őszi

délutáni fény. Ő hatvanéves, én tizenöt körül járok. Későn szület. Csodaszámba ment, hogy egyáltalán teherbe tudott esni. Muszáj volt neki, ugyanis a nővérem meghalt tizenkét évesen. Gondolom, kellett egy másik gyerek, akiért van értelme maradni. Ha nem jöttem volna össze, már anyám is a föld alatt lenne. A nővéremről csak keveset tudok. Azt mondják, ezzel próbáltak megóvni. Fájó, amikor az igazságtól próbálnak megóvni, mert így alkotsz magadnak egy alternatív, saját valóságot, ami lehet, hogy sokkal gonoszabb és véresebb az igazinál. A nővérem szobájához nem nyúltak, oda én csak évente egyszer mehettem be, a születése napján. Ezért nálunk halottak napja sem volt. A nővérem urnája anyám éjjeliszekrényén áll. Előtte egy fotó, rajta egy göndör, szőke, teli vigyorú kislány. Én barna vagyok, vastag, sötét szemöldököm van. Kevés mosolygós kép készült rólam. Az éjjeliszekrényemen egy hatalmas mappa van, meg néhány szénceruza. A szomszédunk lányától hallottam ezt-azt a balesetről, meg aztán arról is, hogy anyám a temetés után fél évvel elment apámmal egy drága magánkórházba, majd kilenc hónapra felköltözött a padlószobába, hogy amit betettek az orvosok, az ott is maradjon. Lombikgyerek vagyok. Gondolom, a tragédia után nem tudtak egymáshoz nyúlni. Valószínűleg ez azóta sem változott. Apámnak az ivás lett

a mániája, anyámnak meg, jobb híján, én. A túlfél-
tésben találta meg az anyai szerepet, az ölelés vagy a
mosoly olyan ritka volt otthon, mint menzás húsleves-
ben a hús. Egy-egy jó szót morzszaként azért kaptam,
ha rajzoltam valami szépet, vagy ha megnyertem egy
iskolai versenyt. Az utóbbi időben megszapordtak
a kedves pillanatok, igaz, nem miattam, főként Iván-
ka zsebelheti be azt a kevés gyengédséget, ami ebben
a két kihűlt lélekben még megmaradt.

Az első menstruációm volt az egyik olyan esemény,
amikor megmoccant bennem ez az ismeretlen hang.
Későn jött meg, az utolsó voltam az osztályban. És
mivel mellem nem sok volt, anyám meg mindig rö-
vidre vágta a hajamat, úgy gondoltam, nekem sose
fog megjönni, hiszen lassan a természet is inkább fiú-
számba vesz, mint kamaszodó kislánynak. Utáltam a
rövid hajamat, de hamar felfogtam, anyámért visel-
nem kell. Mindent megtett, hogy ne emlékeztessen
Lilikére. Úgy látszik, nem volt elég, hogy teljesen
kontrasztos színekkel áldott meg a jóisten, és hogy
Lili lágy nevével ellentétben én a szigorú és kemény
Márta nevet kaptam; az igazi az lett volna, ha fiúnak
születek. Vagy ha egy az egyben Liliként jövök a vi-
lágra. Azon a bizonyos napon a verandán állunk, ér-
zem anyámon a feszültséget, hogy most valami olyan
fog történni, aminek a létjogosultságában ő sem biz-

tos. Megfontolt, lelkiismeretes asszony, és a legjobbat akarja nekem, így nem tehetek mást, mint hogy bírom benne. Leülünk a rattankanapéra. Anyám belekezd. *Most, hogy nagylány lettél, nagyobb biztonságra van szükséged.* Kicsit félek, mi következik, bevillan jó pár lehetőség. Magántanulóként folytatom a sulit, nem mehetek közösségbe, vagy lehet, hogy kapok egy erényövet, a kulcsát pedig elássák a kertben, és majd a huszonötödik szülinapomra előkotorják a föld mélyéből. Aztán észreveszek a tenyerében egy rózsákkal díszített kis szelencét. Nagyon tetszik, egyszerre cuki és nagylányos. Kinyitja. Kétféle tablettát látok benne. Egy kis fényes halványsárgát és egy fehér, fél tablettát, egészben ovális lehet. *Itt ez a nagy pohár narancslé, ezzel vedd be. Mostantól mindennap ezeket a vitaminokat kell szedned. Ezt a kis gömbölyűt én adom majd reggelente, mert ezt kúraszerűen kell alkalmazni. Minden hónapban egy hetet kihagyunk, és utána újra szedheted.* Azt hiszem, a vitamin szó volt, ami kimozdított a biztonságosnak hitt szituációból. Mert sokféle vitamint szedtem már akkor is, de egyik sem hasonlított ezekre. Akaratlanul összeszorítottam a számat, nem nyúltam a pohár felé. Anyám kivette a dobozból a szemeket, rám mosolygott. A gyerek meg úgy működik, hogyha az anyja rámosolyog, akkor ellágyul, és engedelmeskedik. Így a tenyerembe vettem a tablet-

tákat, a fél tablettán láttam pár betűt is, az X betűt jól meg is jegyeztem, hisz X-vitaminról még nem hallottam. Aztán a narancslével bevettem. Emlékszem, próbáltam azzal nyugtatni magam, hogy ezek biztos felnőtt nőknek való vitaminok, azért néznek ki annyira másnak, és most, hogy nő lettem, ezekre van szükségem. És igazság szerint működtek a vitaminok. Nyugodtabb voltam, mint valaha, jókat aludtam, és percre pontosan jött meg a menzeszem huszonnyolc naponta, nem úgy, mint a többi lánynak, akik összevissza véreztek, mert nem állt be nekik még rendszeren. Ja, és végre a pattanások is elmúltak. Ahogy az érdeklődésem is a fiúk iránt. A hajamat viszont ettől a naptól kezdve nem vágta le anyám, és megkaptam életem első merevítő melltartóját.

Hároméves lehettem, anyám már terhes volt a testvéremmel. Apám valószínűleg titokban imádkozott, hogy utánam, a fia után végre lánya legyen, aki majd nem viszi a pénzt, hanem egy jó partival hozza. Már folyékonyan beszéltem, jöttem-mentem, mindig valami nagyon fontos dolgom akadhatott, mert nem szívesen maradtam egy helyben. A felfedezés időszaka volt ez, és ehhez a családi otthon igazán megfelelő terepnek bizonyult. Józsefvárosban éltünk a szüleimmel, a József utcában, egy

több mint száz négyzetméteres polgári lakásban. Csak később tudtam meg, hogy a szerencsénknek és az előttünk itt élők szerencsétlenségének köszönhetjük a hatalmas belmagasságú, két fürdőszobás otthont. Apai nagyapám ugyanis zsidókat bújtatott, de mindezt úgy, hogy igazából a nyilasokkal szimpatizált, azonban a nagy pénzt a bibsiktől tudta beszédni. Nem mondom, persze, nem keveset kockáztatott érte, de mivel mindenki tudta róla, merre húz a szíve, így senki sem feltételezte róla, hogy a zsidókat segíti. A megmentésre várót Steiner Jákobnak hívták, többgenerációs értelmiségi család sarja volt, három lánya, egy beesett szemű asszonya és egy Dob utcai antikvitása volt. Nagyapám pedig jókor volt jó helyen, és mindig azt az arcát mutatta, amelyikre épp szüksége volt. A Steinert még a környékről ismerte, tudta, rendes, dolgos ember, gondolom, el is raktározta az agyában a részleteket, mije van, mennyije van. Aztán ahogy fokozódott a budapesti helyzet, úgy járt be egyre gyakrabban az antikvitásba, igyekezett besegíteni, barátkozni. A családi legendáriumokat hallgatva hamar kiderült számomra, hogy ebben volt a legjobb. Ha kellett, részletgazdag monológokat adott elő, amelyeket hallgatni is maga volt a gyönyörűség. Szívesen avatta be az idegeneket is az életébe, bizalmas információkat osztott meg, tudta, mikor kell két lépéssel közelebb lépni, és közel hajolva a másiknak odasúgni, hogy „ezt most csak

magának mondom el”, vagy „hihetetlen, de erről még soha senkinek nem beszéltem”. Ezek a fordulatok pedig jó szolgálatot tettek: az ismeretlenek hamarabb nyíltak meg neki, mint Freudnak. Steiner Jákobba nem kellett sok időt investálnia, visszahúzódó, kedves férfi volt, akinek a családja volt a legfőbb kincse, így a lakása mellett a jól működő antikvitását is apámra hagyományozta. Nagyapám cserébe egy vidéki rokonunkhoz küldte a családot. Hogy odaérték-e végül a zempléni kis faluba, erről nem beszéltek sosem. Legalábbis nekem nem. A Steiner-lakás eredeti berendezését a visszafogottság és a praktikum jellemezte. Nagyapám mindezt igen puritánnak érezte, ezért hamar díszes, neobarokk bútorokkal pakolta tele a szobákat. Imádtá a monumentalitást és a díszes faragványokat. Én meg a szobáját imádtam, mert az övé volt a legtágasabb és a legfényesebb. Nagyanyám hetente egyszer aludhatott bent vele a hatalmas ónémet ágyban. A nagyapám nemcsak nagyhangú volt, de igen goromba is, főleg a családjával. Az idegenekkel nyájas volt és előzékeny, de nagyanyámmal rengeteget veszekedtek, mert nagyapám szerint Teri mama nem volt jó semmire, csak a levegőt szívta el előle. Kisfiúként ezt el is tudtam hinni, ugyanis a nagyanyám akkora volt, mint egy lufi. És mivel enni sosem láttam, mert nem ült hozzánk az asztalhoz, ezért biztos voltam benne, hogy a lakás minden levegője őbenne van, azért ilyen nagy. Már

nagyobb fiú voltam, amikor egy éjszaka kisettenkedtem a konyhába, és rajtakaptam, ahogy a zsírosbödönben könyékig kotorászik. Ahogy a szájához emelte a kezét, a legnagyobb békesség ült ki az arcára. Mivel szinte minden hétvégét ott töltöttünk, sőt, később be is költöztünk, ezért sok olyat is láttunk, amit nem kellett volna. Nem lehettem háromévesnél több, amikor keserves sírásra lettem figyelmes, így a hang felé indultam. Nagyapám ajtaja résnyire volt nyitva. Teljes részletességében nem tudnám felidézni, hogy mit láttam, de a jelenet, apám rettegő arca és nagyapám újra meg újra lendülő keze egy életre belém ivódott. Apám aznap az ebédnél ügyetlenül evett a bal kezével. A jobb kezét pedig minden héten újrafáslizta. Gondolom, nem a gyógyulását remélte ettől. Valószínűleg ő sem bírta a látványt. Én soha nem mertem rákérdezni, hosszú évekkal később Ivett azonban feltette a nagy kérdést. A nagyapám válaszolt, apám csak zavartan tekintgetett ki az ablakon. „Ráesett egy bútor cipelés közben.” Évek alatt raktam össze, hogy mi történhetett: apám meglopta nagyapámat a boltban, ezért az öreg pusztá öklével szétzúzta a saját fia kezét, illetve három ujját. Ehhez képest én nagyon jól jártam nagyapámmal, mert bár a család többi tagjával igen pokróc tudott lenni, hozzám mindig volt pár kedves szava. Végül szívroham vitte el. Amikor a halottkém kitolta az

ajtón a testét, apám arcán az a fajta békesség futott át, amelyet a nagyanyámon láttam a zsírosbödön dézsmálása közben.

Ezzel a bennem mocorgó új hanggal először nem tudtam mit kezdeni. Próbáltam elnyomni magamban, mert az ismeretlen dolgok mindig félelmet keltettek bennem. Már évek óta együtt voltunk a férjemmel, meg- és kiismertük a másikat; Tamás értékelte bennem, hogy nem az a tipikus kiszámíthatatlan nő vagyok, hanem ragaszkodó. Legyen szó róla, vagy a napi rutinról. Aztán jött ez a belső hang, ami egyre inkább azt harsogta, nem elég, ami van. Valaminek még lennie kell bennem vagy körülöttem. A csakanyaság és a csakfeleségesség jó darabig a biztonságot adó bástyák voltak az életemben. Egy ideje azonban a falai között ragadtam, és már nem az oltalmat, hanem a börtönt jelentették.

Sosem voltak nagy igényeim. Maximum kósza vágyaim, amelyeket sokszor még a magam számára is nehézkes volt megfogalmazni. Nem vágytam nyugodt életre vagy izgalmasra, de még csak tartalmasra sem. Egyszerűen csak élni akartam! Ezt egy áprilisi reggelen éreztem meg így, ebben a formában először. Ta-

más aludt még mellettem, mélyálomban lehetett, alig emelkedett a mellkasa. Úgy feküdt, mint a koporsóban a nagyapám, arcán a halottak nyugalmaival. Mindig így aludt. Fegyelmezetten, reggelig nem moccan. Az anyjától tanulta, aki – mint később megtudtam – az öregedés miatt választotta ezt a pozíciót, mert állítólag így később jelennek meg a ráncok. A vérkeringésnek is jobb, és a lepedő sem gyūri meg a bőrt. Tamással éppen ezért soha nem lehetett összebújva aludni. És azért sem, mert elalvás előtt még fél órát olvasott. Az a fajta irodalmár volt, aki bár elismerte a klasszikusokat, folyamatosan az új hangot kereste, mégis mindig morgolódott, ha elolvasott egy kortárs irodalmat. Azt hiszem, Tamás legnagyobb tragédiája az lehetett, hogy nagyon is tudta, hol és miért siklik vagy fullad ki egy könyv, de ő maga, ha akarta sem tudta volna jobban megírni. Az egyéb művészeti ágakat természetesen lenézte: szerinte a filmek, a zene és a képzőművészet csak szerény kifejezési módok lehetnek az irodalom mellett, és a helyén kell kezelnünk őket. Ezekről a dolgokról ilyen mélységben a kapcsolatunk elején beszélgettünk, általában elalvás előtt, az ágyban. Pontosabban ő beszélt, de én boldogan hallgattam, mert ilyenkor annyira lelkes volt, hogy néha még magához is húzott, és a mellkasára hajthattam a

fejem. Csak arra kellett vigyáznom, hogy a dús hajam ne érjen az arcához, mert az zavaróan csiklandozta.

A gyereknek, Ivánkának saját szobája volt. Egy nagy, kétszárnyas ajtó választotta el tőlünk. Tamás egy hatalmas gardrószekrét is oda akart tolni, hogy jobban elszeparálja a gyereket, Ivánka hátha akkor nem jár át éjszakánként. De én mondtam neki, hogy akkor meg velem tol ki, mert a sötétben nekem kell elbattyognom a szoba másik ajtajáig, onnan eljutnom a gyerekszobába és bemásznom a kicsi ágyába, hogy visszaaltassam, ha felriadna. Mi a nappaliban aludtunk. Volt még egy pluszszoba, padlótól plafonig könyvekkel, de az szigorúan Tamáshoz tartozott. Vagy Tamás tartozott a szobához. Amióta a gyerek megszületett, Tamás és a dolgozószobája megbonthatatlan egységben élt. Közös életünk egy ideje már nem volt. Persze lehet, hogy sokaknak ilyen a közös élet. Ez a kiszámítható, lassan cammogó, unott emlős, ami csak arra vár, hogy meglegelje örök nyughelyét, távol a világ zajától. És úgy múljon el, ahogy érkezett: észrevétlenül, senkit sem zavarva. Nem voltunk egymásnak felkavaró élmény, inkább olyan természetesen jött, hogy nekünk együtt kell töl-nünk az élet szekerét. Azért voltak nagy pillanataink. Olyanok, amelyekből akár egy két és fél perces előze-test is össze lehet rakni. Nem is akármilyet. Pörgőset,

benne feszültséggel és humorral, olyat, amire azt mondod: ezt megnézem a pasimmal, kedves kis sztorinak tűnik. Mostanában a filmekhez sincs kedvem amúgy. Vagy türelmetlen lettem. Sokszor megnézek vagy tíz-tizenöt előzetest, és úgy érzem, ez így nekem épp elég. Zanzásítok. Tamással minden olyan nyögvenyelős és lassú. Rászoktam, hogy ahol lehet, spórolok az idővel, és beszuszakolok minél több kis élményt. Saját élményt. Luxusélményt. Moziba menni például Tamás szerint luxus. Szerinte amíg nem néztük meg a filmtörténet összes nagy klasszikusát, addig ne akarjuk az újakat magunkba fogadni. A mozijegy drága. Az első pár évben épp ezért az Örökmozgóba jártunk, de ott is csak 1970 előtti filmeket néztünk. Én titokban letöltöttem pár romantikusot, vírusos is lett a gép. Egyszer egy pornófilmet is megnéztem. Az furá volt. Furán jó. Szeretnék moziba járni, és nem századjára nézni a díszdobozos DVD-ink közül a Bergmanokat. Néha azzal szórakozom, hogy berakom az egyik dög lassú művészfilmet, és ráengedem a dupla sebességet. Ilyenkor azon röhögök, hogy elképzelem, ahogy Tamás rajtakap. Tuti úgy venné, hogy megszenségtelenítem a művészeti alkotást. Étterembe viszont járunk. Havonta egyszer, minden hónap első szombatján. Ez a randinapunk. Mondjuk, együtt indulunk a helyre, szóval nem is annyira randevű ez, de hallottam, az oviban egyszer

egy anyuka így hívta, amikor egy másiknak számolt be az élményeiről. Az ő randinapjuk igencsak más jellegű lehet, mert moziba mennek kéthetente, aztán vacsiznak és boroznak, és a nagymami belvárosi lakásában alszanak, az meg otthon vigyáz a gyerekeikre. Mi mindig ugyanoda megyünk, a Csalogányba. Két kerülettel odébb van, negyven perc busszal. De Tamás azt mondja, itt a legjobb a cordon bleu. Gyerekkora óta itt a legjobb. Az más kérdés, hogy élete során más étteremben soha nem volt, szóval így könnyű a Csalogánynak ott tartania magát a top 1-ben.

Tegnap volt a születésnapom. Csendesen telt a nap, nem is gondoltam, hogy a fiúk estére meglepetésbowlingozással készülnek. A belváros egyik felkapott szórakozóhelyén régi jó haverunk a góré, így hát oda szólt a meghívó, még a VIP-termet is megkaptuk, ha esetleg kicsit iszogatnánk, beszélgetnénk még a játék után. Ezzel a bandával a whisky a közös italunk, de nem a mezei szupermarketes verzió, annál ez a társaság sokkal kiműveltebb, mint hogy beérje az átlagossal. Főként a japán és az izlandi vonal az, amelyik mostanában izgalomba hoz, így igazi különlegességeket kortyoltunk az est folyamán, és végre Gábor, a legrégebbi barátom is tiszteletét tette. Kíválóan ért hozzá, hogy a középpontba kerüljön, főként

azzal, hogy seperc alatt hülyét csinál magából. Pedig eszes pasi, egy gimnáziumba jártunk, de egy cseppnyi eleganciát sem sikerült magára szednie az évek során. Vidéki gyerek, és ezt sosem tudná letagadni. Nagyhangú és direkt, pia sem kell hozzá, hogy a pofátlanság határát súrolva magához vegye mindenkitől a szót. Ezzel szemben én szeretem megadni a módját az érkezésnek is. Hiába összeszokott a banda, mindig adok tíz percet magamnak; felmérem a terepet és a kapcsolati dinamikát, ráhangolódom a többiekre, és igyekszem csak akkor megszólalni, amikor van is mit mondanom. A felszínes beszélgetéseket nem bírom, azok csak muszájpanelek, és inkább fárasztanak, mint jólesnek. De persze egy-egy ilyen kanbuliban nem megúszhatóak. A tegnapi estében csak a whisky volt kellemes, Gábor mindent megtett, hogy elcsessze a kedvem. Sorra dőlnek be az üzletei, és gondolom, nehezen viseli. Alapvetően türelmes ember vagyok, és három lépéssel mindig előrébb járok a körülöttem kibontakozó dramaturgiában, mégis a meglepetés erejével csapott le rám az este nyomora. Gábor kivételesen most nem is a siralmaival vette el minden életkedvem, hanem a múmiafejű nőjével, Verával, akit most mutatott be nekünk. Amióta elvált, igazi lejtmenet lett Gábor élete, és nem csak a munka terén. Sikerült egy idősebb nőt beválasztania, aki a feltűnő ruhákkal és az indokolatlan mennyiségű szolival igyekezett magát fiata-

lon tartani. Szegény Vera, nemcsak az összetöpörödött, bánatos arca miatt nézett ki úgy, mint egy megmikrósított Barbie baba, hanem egész kisugárzásában ott volt a kétségbeesett erőlködés. Ehhez még ízléstelenség is társult, így szegény kiábrándítóbb volt, mint Gábor elhízott exfelesége. Megfigyeltem (nem volt nehéz, mert majd kiszúrta a szememet) a hegyes körmeit, amelyekkel az állát kaparássza, mielőtt valami irtó fontosat mondana. Ő is az a típusú nő, aki hosszan szeret monologizálni, és mindig a lehető legmesszebről kezdi a történetet. Csak mondja és mondja, az ember meg nem tehet mást, mint feszülten figyeli, mert úgy van vele, hogy az nem lehet, hogy valaki ennyi energiát beletesz a mondandójába, és abból nem jön ki valami, ha nem is bölcsesség, de mondjuk egy kis tanulság vagy csattanó, vagy bármi értékelhető. Szóval nyomta a süketelést, közben meg ment a játék, és én már kezdtem feladni, fáradt voltam odafigyelni, így robotüzemmódba váltottam, és hagytam, hogy a rikácsoló hangja szépen masszává terüljön, már-már kellemes duruzsolássá folyjék össze. De ez sem mentett meg, mert néha hatásszüneteket tartott, és ilyenkor meg a csend billentett ki. Egy-egy nagyobb szünetnél körbepillantott, örült, hogy a társaság középpontjában lehet, még meg is eresztett egy kacér félmosolyt, és talán, ha fiatalabb lett volna, nem röhögtem volna magamban rajta. Nincs szájalmasabb a korosabb nők

próbálkozásain, amikor tinilánynak képzelik magukat, és úgy is viselkednek. Az újonnan ütött tetovált szemöldökét a magasba emelte, ettől a szemhéja kicsit kifeszült, viszont jól láthatóvá vált az azúrkék szemfestéke, amit utoljára Bonnie Tylernek bocsátott meg az ember. Éppen egy barátnőjének a szerelmi életéről hadovált, szemöldök a magasban, a tekintetével meg a fejünk fölött elnézett, mintha valaki fentről súgná neki a tutit, közben a hegyes körmeivel megint az állát kaparászta, és akkor meghallottam azt az undorító, sercegő hangot, amiből tudtam, hogy reggel ez a nő borotválkozott. Biztos, hogy hormonzavaros, gondoltam magamban, és Gábort hirtelen megsajnáltam. Ennek a fickónak nem a bedőlt üzletei a legnagyobb átok az életében, hanem az erőlködő, visszataszító nője, akinek egész este zavartan csapkodta a fenekét, bizonyítva, hogy nem semmi bula akadt a horgára. Gábor szájalmas önbecsapásától pedig, isten bizony, jobb kedvem lett. Hogy a bowling is nekem ment a legjobban, azon nem is csodálkoztam, a többiek ugyanis két órán belül úgy berúgtak, hogy kész életveszély lett volna akár a saját golyójukat is a kezükbe adni. Most áldottam az eszem, hogy előző nap otthon nagyot ünnepeltem, így a másnaposság miatt visszafogottabban ittam. Éjjel kettőre értem haza, Bukowski ugatását már az utcáról lehetett hallani, így nem úsztam meg, hogy még egy körre ne vigyem le alvás előtt, remélve, hogy

reggel hagy tovább aludni. Későn kerültem ágyba, már csak arra volt erőm, hogy átpörgessem a híreket. Na, azt nem kellett volna. Hogy el tudjak aludni, olvastam még kicsit. Elővettem újra Salinger-t, most a *Franny* és *Zooey*-t olvasom épp újra. Míg kamaszként imádtam a szömenészt, mostanra inkább zavar. Nincs benne elegancia, és ettől hamar felejthető. A kamaszkori érzéseket azonban jól adja vissza, így félrerakom Dávidnak, majd ha ott tart, a kezébe adom.

Ma este lesz a havi rendes randinapunk. Amióta visszamentem dolgozni, felfrissítettem a ruhatáramat is, mert jólesik kicsit másmilyennek mutatkozni, mint otthon. Tamás smink nélkül és egyszerű ruhákban kedvel, ha kicsit újítok, azonnal zavarba hozom. A hajamat éveken át ugyanúgy hordtam. Fodrászhoz sem jártam, mert felesleges pénzkidobásnak tartottam. Tamással egymás fodrászai vagyunk. Ebben van talán kapcsolatunk minden meghittsége. Ilyenkor fesztelesenül értünk a másikhoz. Közös fürdéssel kezdtük a szertartást, és megmostuk egymás haját. A csalánsampont kedveljük, mert az olcsó, és sokáig nem zsírosodik tőle a haj. Miután kiszállunk és megtörölközünk, Tamás leül a sárga hokedlire, csak egy alsónadrág van rajta, rajtam pedig egy bugyi. Régebben nagyon iz-